

Szilveszter

Ha Róka vörös sörénye elvillogott hétfő hajnaltájt Hangahegy út gödrei fölött, sietve, mert hosszú út állt előtte hétfőnként, a nyugdíjas utcalakók egész héten át várták. De hiába. És irigyeltek engem péntek délutántól kezdve, szombaton, vasárnap, sőt talán még hétfőn is, ablakaikban állva. Ők altatóval szundítottak néhány éjszakaközepi órácskát, juthatott idejük irigységre.

Róka jött a hetek végén, jött, mert nem volt hová mennie, ha nem akarta viselni szüleit, akik mindent előre megmondtak, előre figyelmeztettek, és lám, a hülye tyúk nem hallgatott az okos szóra! Járja csak a maga kálváriáját, ha egyszer kálváriát választott a tucatnyi könnyebb út helyett.

Rókát, a gyönyörű nőtényt, előbb férje hajszolta el, szerető főnöke miatt, aki ha kedvére úgy akadt, két napon át is diktált neki, diktálta a tempót. Második lépésben a szerető főnök, aki a nőt így, egy egész darabban soknak találta, mert azért mindenre nem tartott igényt belőle.

Itt lépek be a képbe: mely eddig és ezután is színes, formáiban tarkabarka. Bár a színek – jó tudni – csak kívülállónak oly harsányak, s a formák sem formabontók; ha az ember ott tenyészik a képben: szürke az. És lábszagos.

Hogy majd gépel nekem, mely, ha profi végzi ezen illúzióromboló munkát: üdítő látvány. Számomra legalábbis. A könnyedség, mellyel ujjai a klaviatúrán roptak, bizonyította, ha nem úgy ülök a masinának, valami már igazán illendő, a szekér, a lovak sem csapzottak. És szívesen, szinte mindent szívesen, olyan nagyon szívesen, mint aki egy árva hüvelykujj. Róka is szívesen. Szívesen és ötletesen, ráadásul három példányban, mert Erikám egy ideje bojkottálta a második és harmadik példányt. Amikor (szemérmesen, nehogy gyanúba keveredjünk) áthumorizáltunk borzolon érzéki háromszor huszonnyolc sort 55–60 leütéssel, soha nem tudtam, most én vagyok a *dafke*, aki nem vesz tudomást a mögötte és helyette való történelekről, vagy pedig butaságom, érzéketlenségem bujtatom a szemmel látható kedélyességgel. Lehet: csak így parasztosan: féltem, és úgy tettem, mintha ugyan tudnám, ez a garat mi mindent tapasztalt, akár ezen a héten is, de nekem, az öregnek, kamaszkori féltékenységek nem számítanak, csak jusson, ami jár nekem, a bordák mögött úgyis érinthetetlen, ami nem igaz, mert lucskos.

De én csak tettem-vettem nyavalyás formán, mignem elhittem, majd-nem. A test becsapható ideig-óráig, de a hervadás perce bekövetkezik. Gipsz meg sehol.

Róka nővérem hol itt, hol szép terhes húga lakásán pörgette ki ujjai közül dolgozataimat. Melyeket hol eladtam, hol nálam kamatoztak. Eleinte jelképes összeget fizettem, mert ebben a termékeny szakaszban se jutott *nem* jelképes, később letettünk róla, hogy kettőnk közt neve legyen a gyerekeknek.

No: a gyerek, akit látogathattam. Én is látogathattam az enyémet. Amikor látogattam: azt a könyvet, machboxot ajándékozta, melyet én loptam fiaimtól havi láthatásom alkalmával, én pedig azt, amelyiket ő lopott. Kicsiséget, apróságot, mégis fontosat. A rossz szülő sem mehet üres kézzel, ennyi lehetősége maradt, kölykei el ne feledjék teljesen. Arra persze koncentráltunk, kétszer ne vándoroljanak az ajándékok.

Tavasztól így döcögött az idő, és így érkezett meg Hangahegy fenyői, síelői közé az esztendő vége. Róka hetek óta nem járt fent, én hetek óta nem voltam viszonyban a másik nemmel, ill. igazabban így: tollviszonyban voltam velük, s ez, ha könnyedebben számolgatjuk: hasznos a májnak. De: a szilveszter mégis ünnep, nem szólista ünnep, mint mondjuk a karácsony.

Jeget hozott Hangahegyre az esztendővég, Ladák, Volvók és Mercedesek csúsztak a kerítések hálóiba, mindig kidöntve néhány oszlopot, horpadtan, kivert szemekkel oldalaztak, elfoglalva a vékonyka járdát, és én gonoszul, sandán nézegettem gazdáik keze nyomát, a vérfoltokat, vagy a fosztogatás nyomait: egyetlen éjszaka elegendő itt, ezen a gazdag hegyen, hogy leszereljék a leszerelhetőket.

Néztem gonoszul: ne legyen jobb ünneped neked se, azanyád rabló maszkeját! (Ez Mercedes volt.) Közben nagyon óvatosan vásárolgattam a Fogaskerekű ABC-jében, pénztárig mindig összeadva a fizetendő összeget, mint a nyugdíjas anyóka előttem és mögöttem. És, mint ők valamennyien: vártam a csodát. Anygáikat, Jézust a jászolban. Hercegi ösztöndíjat. De, ha semmi, ezekből semmi a világon: adjon a pénztárosnő százasomért ötszázsból vissza.

Ballagtam, ballagtam hegynek föl, túljárva az ellenőr eszén, aki egész évben vadászott rám, mintha nem lenne más utas, és a csoda, ha nem is egy angyal képében, de kettőében, a láncos kapu előtt kiáltozta a nevemet. Azt hitte, alszom. Róka volt. Róka és egy alamuszi szemű fiatalka, fekete-écske, kicsi, pici nőnemű, aki ha úgy tett, mintha nagyon gondolkodna, rózsába összerántotta, ráncolta az állát.

Féltem, hogy elutaztál – mondta Róka, és hideg orrát nyakamba dugta.

Féltem én is. De nem volt hová – választottam talányosan, az alamuszinak talányosan, mert Róka pontosan tudta, mikor mehetek, hova mehetek.

Kórházi rántott húsokat pakoltak ki, a kicsike fekte munkahelyi húsait: a kabátokról a melegben potyogott a hólé. Potyogott a linóleumra, hallgattam a hangot, mely hol gyorsabb ritmust, hol lassúbbat ütött, és vártam, mondják el, mi lesz.

Kivetkezve téli öltözetükből, kiderült, a nővérke olyan méretű melleket hord kabátja alatt, mely 180-as, 70 kg-os nőneműnek is díszére válna.

Nővérszállón lakik – mondta Róka. Nem volt kedve ott maradni, de haza se utazhatott, mert holnap dolgozik.

Átkos egy élet ez, de tudom, melyik kórházba feküdjek be, ha a szemem elfogyott. Hol nem éhezhetnek halálra.

És lelheltem egy halovány csókot Róka homlokára, aki erre úgy nézett rám, mint aki most vett észre, így: Jé! Itt van egy férfi!

A csudából tudhattam volna akkor még, számára jobb, ha úgy tesz, mint aki nem lát férfit, mert rágása van a látványtól, és a csudából tudhattam, hogy Róka úgy mutatta be a palotát, mint rigófüttyös, csendes szigetet a férfiállatok tengerében. Ahol kellek van, nincs erőszak, ahol az

előjáték órákig (is) eltart, ahol későn kel a nap és korán fekszik, ahol ágyba viszik a kávé, ahol könnyen kinyögheted nyögendőd. Elképedve hittem cukrosbácsinak magam, indultam italért, mert egyedül én voltam bejáratos a Verembe. Egy luk, de jó bort mérnek, és nem eladásra szerkesztik söprűből, cukorból.

Az öreg bajusza összetapadva, könyöke az asztalon, előtte felesége képe. Törött sárga kép. Az öregasszonyt ismertem, fekete, sváb asszonyka, fehér arcú, hajlékony és mosolygós, mint a kerítés helyett ültetett friss fűzfavessző.

Az öreg összekapta magát, láttam rajta, de szibériai kirándulása óta ez az első évszáró, melyet egyedült tölt, így aztán hiába erőszakolta meg magát arra az egyetlen percre, már a lopótököt se szívta meg rendesen, és be se fogta rendesen, és a konyhai tűz is kialudt.

Vendégeid vannak? – kérdezte.

Úhm – bólogattam.

Nem maradsz itt?

Visszajövök. Marika mamó jól van? Jobban van? – mamó egy hónapja feküdt valamelyik jobb osztály ágyán. Schogy volt. Még annyira se.

De leültem, ittam egy pohárkával, mert nem volt merszem azonnal elindulni, és mert kacsázott a lábam, és mert remegett a gyomrom, és mert végigrohant rajtam, hogy még ezek is, hogy még ők is, akik mindent, amit csak lehetett, erejükön bőven túl; a gyerekek meg: egyik itt, másik ott, és beugrottak, átadták az ajándékot, ma meg már nincsenek sehol: hogy: és velem? És velem mi lesz? Jut-e egy távirat, amikor már most is így?

Boroztunk. Maradtam. Ilyen mondatokkal: Jó kemény tél ez; januárban enyhül majd; ha felhősödne egy kicsit...; A szilveszteri műsor... És: Gyere át, megnézzük kettesben; Az idej bor, az aztán igazán; Volt neki napja, esője kevés.

Vagy nem is ezeket mondtuk egymásnak, másokat, még másabbakat, alig volt szívem elindulni. Bajusza jobban összetapadt a boroktól, szemhéja még alacsonyabbra ereszkedett.

Le-letértem az ösvényről, csizmaszáram tele hóval, ha elestem, mert megtörtént, üvegeket magasba tartva vigyáztam: gallérom mögé is jutott.

Érkeztemre Róka felfújta a kétszemélyes matracot, a pici heverő mellé helyezte és megágyazott ott. Nem tudtam még, nekem, de a gyanú megfészkelte.

Hát láttam őket. Kipirultan, csillogó szemekkel, nevető szájjal, és láttam őket örömeikben. A párolni kályhára tett hagymáról meg elfeledkeztek, helyén a forró zsírbankunkori szénszálak, és láttam őket, ha nem is –, mert nem – tudtam pontosan: milyen istentelenül vagyok terhükre: az este így lépett be, terhüként ültem ölbe tett kézzel vendégeimnél.

A kórházi nővér kivonult, Róka nővérem gumival összefogta haját, combomra könyökölt:

Nehogy haragudni merészelj, nincs semmi ellenedre... .

Pislogtam a bortól, és nem értettem semmit a világon, merthogy igazán másképpen számolgattam, ha számoltam.

Mi-mi-mint mondd? – dadogtam a melegben.

Ti szépek vagytok, okosak, kemények, haragtartók, kegyetlenek, ti ilyenek vagytok, amilyenek... .

Hogyan? Miről van szó?

Arról kedvesem – és itt közelebb hajolt, rövidebb tincsei kibújtak a laza gumiból, szemébe hulltak, szép két kezét odahelyezte, ahová szokta, csak röptében, fejtörés nélkül:

– Hogy aludj csak a matracon nyugodtan, odabújok hozzád... Jó?

Lefeküdtem hát a matraca, a kislámpa égett, és előbb a fele, aztán háromnegyed takaró került rám. Nekik, úgy látszott, nekik nem kellett se hálósák, se paplan, se semmi. Hangokkal is takaróztam, ismerős és ismeretlen hangocskákkal, foszlányokkal, nyögdécseléssel, és bár úgy tettem, mint aki alszik, mint a medve, ragyogtam a hangszerek alatt harminchárom centiméterrel, és ha Róka nem érint meg futtában, ha volt szabad keze (nyilván), akkor is ébren maradok, ébren, borosan, jókedvűen. És megálltam. Nem térdepeltem föl, bár hely se került ott, megvártam, amíg lepottyannak. És megtörtént: én meg morogtam persze, hogy takarodás a gumimatracról, ha egyszer elüldöztetek az ágyamról, de csak csöndeskén, halkacskán. Amikor aztán vége lett számomra a bálnak, visszadugtam lábam a csizmába, nyakamba kanyarítottam vándoros kabátom: maradék pálinkáskával, nyalábnyi rántott karajjal megindultam a korábban oly kacskaringó ösvényen az öreghez, a borhoz: mert utáltam őket. A kedveseket, ügyeseket.

Róka pucéran és mezítláb futott utánam a kapuig, a fagyban, a résnyre elkapart hóban, ahol a kancsal, deformált kulcsot próbálgattam a zárba, és ott bebújt kabátom alá, kihúzta ingem a nadrágszij szorításából, forró karjával simult hátamra, hasamra, csizmámon lábujjhegyen állt, és azt suttopta:

– A legnagyobb találmány volt, hogy megismertelek... .

Én így válaszoltam számban szikrázó rációval:

– Ügetés a házba, mert megfázol, még ápolhatlak is, nincs bajom épp elég.

– Gyere, lépegecs be velem – kérte sűgva.

Én meg belépegettem vele, szűk kis ajtóval, hogy a hideg ne műveljen honfoglalást a takaratlanul szendergő nővérke libabőrt ugrasztó mellén. Lefektettem Rókát mellé, betakargattam kettejüket, gyönyörködve, lassan. Csak ezután indultam az öreghez, arra gondolva, Rókaéknak is a legjobb vagyok, mert nekik hagyom szilveszter éjszakáján ágyamat, az öregnek is, mert nem hagyom magára, amikor pedig nagyon árva lehetne pincéjében, az öregasszony fényképét pohárnak támasztva.

Ekkor robbantak az első petárdák a Duna innenső partján, s én csúszkálva a hóban, egyik jócselekedetemből a másikba zuhanva azt számolgattam, ahol most helyem lenne, abban a lakásban, ha ők most elhúzzák a függönyt, ha most az ablakban állnak, miután boldog új esztendő kívántak egymásnak, ha most ők fölnéztek a nagy magyar égre, látják-e robbanni ugyanazokat a petárdákat, most ugyanazokat látják-e szétfoslani, eltűnni a csillagok alól, mint én? És megköszöntöttem magamat. Hosszan, mint amikor két ismerős teszi, akinek nincs titkuk egymás előtt, s akik fogalmazhatnak pontosan, számlálhatják és számonkérhetik a kívánságokat, a lehetőségeket, nincs sértődés. Így köszöntöttem, így, magam, térdig a hóban.

